

การนำพื้นที่ในทะเลซึ่งเดิมอยู่ใต้น้ำมาใช้ประโยชน์

ที่ดินเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญและมีคุณค่าต่อมนุษยชาติ อีกทั้งยังเป็นทุนอย่างหนึ่งในการประกอบกิจการในเชิงเศรษฐศาสตร์ด้วยแต่เนื่องจากที่ดินมีลักษณะพิเศษที่สำคัญได้แก่ พื้นที่ดินในประเทศหนึ่ง ๆ จะมีปริมาณคงที่ ดังนั้นเมื่อจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น ปัญหาเกี่ยวกับที่ดินเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยและการประกอบอาชีพ จึงกลายเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องพิจารณาและหาทางแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพชุมชนในแต่ละแห่ง

ในประเทศที่มีพื้นที่อยู่ในระดับต่ำกว่าระดับน้ำทะเล หรือประเทศที่มีพื้นที่ดินน้อย และต้องการขยายพื้นที่เพื่ออยู่อาศัย และที่ทำมาหากินให้เพิ่มมากขึ้น ได้ใช้วิธีการนำพื้นที่ในทะเลซึ่งเดิมอยู่ใต้น้ำมาใช้ประโยชน์ (Land Reclamation) ซึ่งในต่างประเทศได้นำวิธีการดังกล่าวมาใช้เป็นระยะเวลานานแล้วตัวอย่างเช่น

ประเทศเนเธอร์แลนด์ ซึ่งมีภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่ราบต่ำ เนื้อที่ราว 1/4 ของเนื้อที่ประเทศอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล ชาวเนเธอร์แลนด์จึงต้องการขยายเนื้อที่เกษตรกรรมของประเทศ โดยการนำพื้นที่ซึ่งอยู่ใต้น้ำถาวรหรือพื้นที่ซึ่งอยู่ใต้น้ำเป็นช่วงระยะเวลาเกือบตลอดปีมาใช้ประโยชน์ เริ่มต้นจากใน พ.ศ. 2071 (ค.ศ. 1528) ทะเลสาบเล็ก ๆ แห่งแรกได้ถูกระบายน้ำออกจนแห้งโดยการใช้กังหันลมวิดน้ำ¹ และพื้นที่ที่ได้จากการสร้างเขื่อนกั้นน้ำและระบายน้ำทะเลออกเช่นนี้เรียกว่า "โพลเดอร์"² (Polder) ต่อมาใน พ.ศ.

¹Dr. J. de Jong, Landreclamation, (Netherlands, n.p, n.d.), p.3-4

²ทองใบ แดงน้อย, "เนเธอร์แลนด์", ใน แผนที่-ภูมิศาสตร์, (กรุงเทพมหานคร:บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2522), หน้า 86

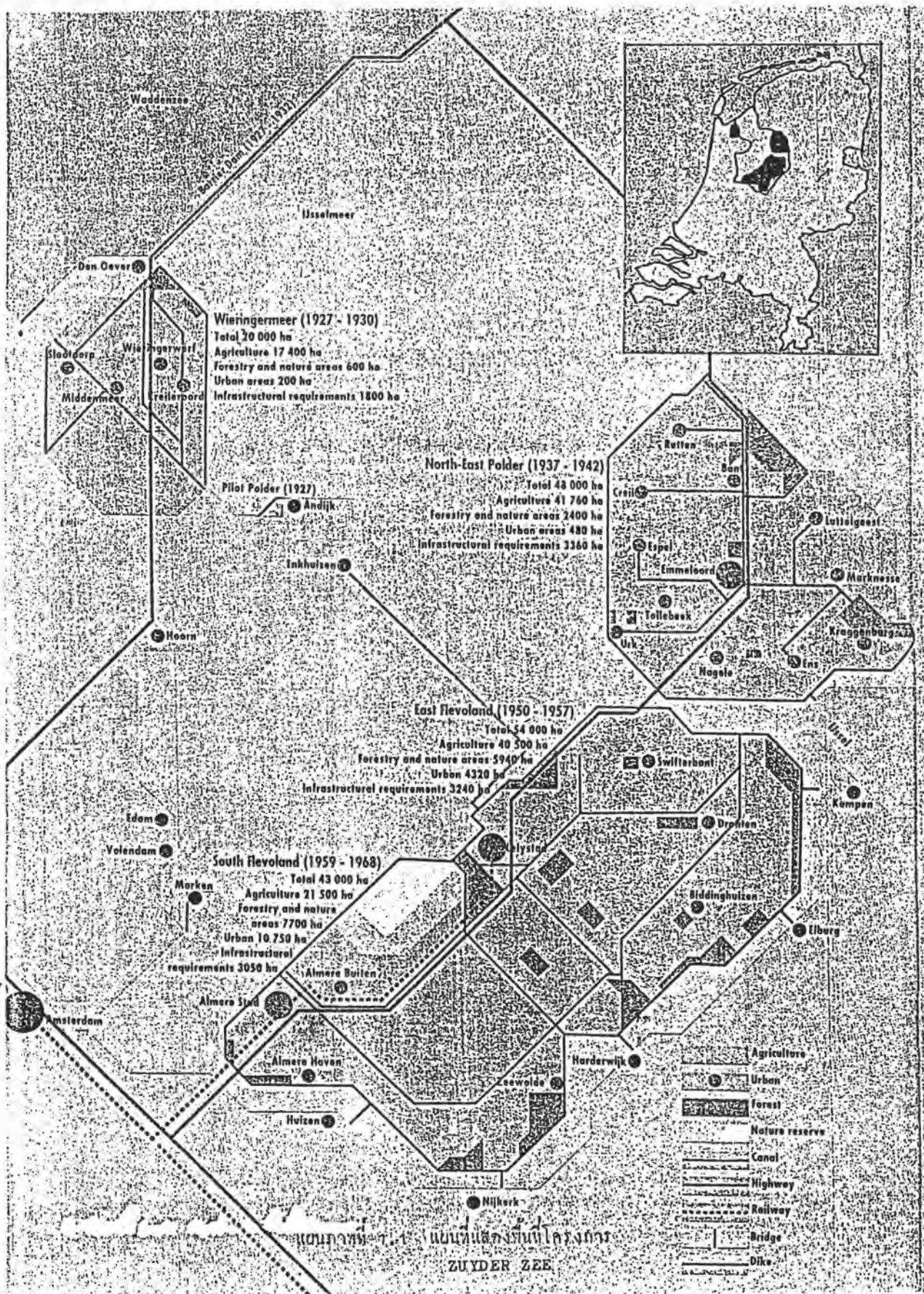
2210 (ค.ศ.1667) วิศวกรผู้มีชื่อเสียงชื่อ Hendric Stevin ได้วางโครงการที่จะนำพื้นที่ซึ่งอยู่ใต้น้ำถาวรบริเวณ Zuyder Zee ซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 1 1/2 เมตร มีพื้นที่โครงการประมาณ 120,000 ตารางกิโลเมตร³ มาใช้ประโยชน์ แต่ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวยังไม่สามารถคิดค้นวิทยาการในการระบายน้ำสำหรับโครงการนี้ได้ และเกือบ 2 ศตวรรษต่อมาราว พ.ศ.2393 (ค.ศ.1850) โครงการ Zuyder Zee ได้ถูกนำมาพิจารณาและสนับสนุนความเป็นไปได้ของโครงการอีกครั้งหนึ่ง และได้ใช้ระยะเวลาต่อมาอีกประมาณ 70 ปี ในการวางโครงการ Zuyder Zee โดย Dr. Cornelis Lely* จนกระทั่งใน พ.ศ.2461 (ค.ศ.1918) รัฐสภาของประเทศเนเธอร์แลนด์ได้ตราพระราชบัญญัติ Zuyder Zee ขึ้น⁴ เพื่อมีคำสั่งให้ทำการปิดกั้นบริเวณ Zuyder Zee ออกจากบริเวณ Wadden Zee และระบายน้ำออกจากพื้นที่เพื่อนำพื้นที่ใต้ทะเลมาใช้ประโยชน์ ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้มีมูลเหตุจูงใจที่สำคัญ 2 ประการคือ ประการแรกเนื่องจากการขาดแคลนอาหารในตอนปลายสงครามโลกครั้งที่ 1 เนเธอร์แลนด์จึงประสงค์จะพัฒนาพื้นที่บริเวณ Zuyder Zee เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรให้เพียงพอกับความต้องการ และประการที่ 2 เนื่องจากความหายนะจากวิกฤตการณ์น้ำท่วมบริเวณโดยรอบของ Zuyder Zee ใน พ.ศ.2459 (ค.ศ.1916) ดังนั้นรัฐสภาจึงพิจารณาให้ปิดบริเวณ Zuyder Zee เพื่อประโยชน์แห่งความปลอดภัยของ

---

³R.H.A. van Duin and G. de Kaste, The pocket guide to the Zuyder Zee project, (Amsterdam : Casparie Almere br, n.d.), p.30.

*Dr. Cornelis Lely ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีประจำกระทรวงคมนาคม ในปี พ.ศ.2461 (ค.ศ.1918) ซึ่งได้มีกการตราพระราชบัญญัติ Zuyder Zee

⁴Jong, Landreclamation, p. 5.

ประชาชน ดังนั้นโครงการ Zuyder Zee จึงได้เริ่มดำเนินการโดยกระทรวง
คมนาคม และกระทรวงโยธาธิการ จัดตั้งคณะกรรมการดำเนินการโครงการ
Zuyder Zee ขึ้น และมีวิศวกรโยธาทำการก่อสร้างกำแพงกันน้ำขนาดใหญ่และ
แข็งแรงระหว่าง North Holland และ Friesland เพื่อปิดกั้น Zuyder
Zee แล้วจึงระบายน้ำออกจากพื้นที่โดยจัดตั้งสถานีสูบน้ำ ประตูปิด-เปิดน้ำ
ตลอดจนทำการขุดคลองสำหรับการระบายน้ำ เมื่อการระบายน้ำเสร็จสิ้นแล้ว
จึงทำการปรับปรุงพื้นดินให้เหมาะสมต่อการเกษตรกรรม และก่อสร้างสะพาน-
ถนนต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาพื้นที่

จากโครงการ Zuyder Zee นี้ ประเทศเนเธอร์แลนด์ได้รับ
ประโยชน์นานานับประการ⁵ อาทิเช่น

1. ในอดีตมักจะเกิดน้ำท่วมขึ้นบ่อยครั้งตามแนวชายฝั่ง Zuyder
Zee ซึ่งมีความยาวชายฝั่งประมาณ 300 กิโลเมตร ครั้งสุดท้ายได้เกิดน้ำท่วม
ใหญ่ในปี พ.ศ.2459 (ค.ศ.1916) ซึ่งการสร้างเขื่อนเพื่อปิดกั้นบริเวณ
Zuyder Zee นี้ จะลดความยาวชายฝั่งลงประมาณ 30 กิโลเมตร และจะเป็น
การป้องกันปัญหาน้ำท่วมในตอนกลางของประเทศเนเธอร์แลนด์ด้วย จึงเป็นการ
เพิ่มความปลอดภัยต่อสวัสดิภาพและทรัพย์สินของประชาชน อีกทั้งยังเป็นการลด
ค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาแนวชายฝั่ง Zuyder Zee อีกด้วย

2. การนำที่ดินมาใช้ประโยชน์ตามโครงการ Zuyder Zee ก็มี
วัตถุประสงค์สำคัญเพื่อผลิตอาหารให้มากขึ้น และเพียงพอับความต้องการของ
ประเทศ เนื่องจากในปี พ.ศ.2461 (ค.ศ.1918) ได้เกิดการขาดแคลน
อาหารขึ้นในประเทศเนเธอร์แลนด์

3. เดิมประเทศเนเธอร์แลนด์มีการทำปศุสัตว์ขนาดเล็ก และไม่
ต่อเนื่องแต่เมื่อได้ดำเนินการตามโครงการ Zuyder Zee ทำให้มีพื้นที่มากมาย
เพียงพอแก่การทำปศุสัตว์ และส่งผลให้มีการจ้างแรงงานในชนบทเพิ่มขึ้นอัน

⁵ Ibid., p.5-6

เนื่องมาจากการทำปศุสัตว์นี้

4. เมื่อได้ดำเนินการปิดกั้นบริเวณ Zuyder Zee ตามโครงการ แล้วทำให้ระดับน้ำในส่วนที่ปิดกั้น ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า ทะเลสาบ IJssel มีระดับน้ำคงที่ และสามารถระบายน้ำฝนซึ่งเกินความต้องการจากบริเวณ Firesland และ North Holland ได้ ซึ่งแต่เดิมความแตกต่างของระดับน้ำตามธรรมชาติใน Zuyder Zee เป็นอุปสรรคต่อการระบายน้ำอย่างยิ่ง

5. สามารถควบคุมระดับความเค็มของน้ำ ในบริเวณทะเลสาบ IJssel ให้อยู่ในระดับต่ำและไม่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ใกล้เคียงทะเลสาบด้วย

6. จากการปิดกั้นและการระบายน้ำออกจาก Zuyder Zee ได้ช่วยย่นระยะเวลาในการเดินทางระหว่างภาคตะวันตก ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของเนเธอร์แลนด์จึงเป็นการปรับปรุงการคมนาคมภายในประเทศด้วย และจากโครงการ Zuyder Zee ทำให้เกิดโพลเดอร์ที่สำคัญรวม 4 แห่งได้แก่ The Wieringermeer Polder ซึ่งเป็นโพลเดอร์แห่งแรกใน พ.ศ. 2473 (ค.ศ. 1930) และ The North East Polder ซึ่งเป็นโพลเดอร์แห่งที่ 2 ใน พ.ศ. 2485 (ค.ศ. 1942) พื้นที่ส่วนใหญ่ของโพลเดอร์ทั้งสองได้นำมาใช้ประโยชน์ในทางเกษตรกรรมเป็นหลัก เว้นแต่ในบริเวณที่สภาพดินมีคุณภาพดินไม่ดีก็จะนำมาใช้เป็นพื้นที่ป่า ส่วนโพลเดอร์ที่ 3 คือ Eastern Flevoland ซึ่งถูกนำมาใช้ประโยชน์ในปี พ.ศ. 2499 (ค.ศ. 1956) พื้นที่ส่วนใหญ่แม้ว่าจะมีสภาพเป็นดินทรายซึ่งเหมาะกับการทำปศุสัตว์ก็ตาม แต่ในการนำพื้นที่ของโพลเดอร์ที่ 3 มาใช้ประโยชน์ก็ยังคงนำมาใช้ในด้านเกษตรกรรม และได้วางโครงการสำหรับเมือง Lelystad ซึ่งเป็นเมืองศูนย์กลางทางตอนใต้ของทะเลสาบ IJssel ให้เป็นเมืองที่จะมีผู้อยู่อาศัยในปี พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) ไม่น้อยกว่า 100,000 คน สำหรับโพลเดอร์ที่ 4 คือ Southern Flevoland ซึ่งได้พัฒนาใน พ.ศ. 2511 (ค.ศ. 1968) โดยพื้นที่ครึ่งหนึ่งของโพลเดอร์ได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์ในการปศุสัตว์และอีกครึ่งหนึ่งที่เหลือถูกแบ่งออกเป็นส่วน ๆ สำหรับการพัฒนาผังเมืองและการอุตสาหกรรมรวมทั้งการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติด้วย

แม้ว่าโครงการ Zuyder Zee จะเป็นโครงการใหญ่และใช้เวลา นานนับศตวรรษก็ตาม แต่ประโยชน์มากมายที่ได้รับจากการนำพื้นที่ใต้ทะเลมาใช้ ทำให้ชาวเนเธอร์แลนด์สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พื้นที่ทุกตารางนิ้วของ ประเทศเนเธอร์แลนด์นั้น สามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของประเทศ ได้โดยการนำพื้นที่ใต้ทะเลมาใช้และพัฒนาพื้นที่เพื่อการเกษตรกรรม การ ผังเมืองเพื่ออยู่อาศัยหรือการพัฒนาเป็นแหล่งอุตสาหกรรม หรือการปศุสัตว์ หรือ วัตถุประสงค์อื่นใดที่ต้องการอีกมากมาย และชาวเนเธอร์แลนด์ได้กลายเป็น ผู้เชี่ยวชาญ ในการนำพื้นที่ใต้ทะเลมาใช้โดยวิธีการกั้นเขื่อนและระบายน้ำออก และได้นำวิธีการเหล่านี้ไปใช้และร่วมโครงการกับรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ได้แก่^๑ ประเทศโรมาเนีย ประเทศอียิปต์ ประเทศชูดาน ประเทศ โมแซมบิก ประเทศกานชาเนีย สาธารณรัฐประชาชนจีน สหภาพพม่า ประเทศ อินโดนีเซีย ประเทศปากีสถาน สาธารณรัฐเกาหลี ประเทศซาอุดีอาระเบีย สาธารณรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ประเทศจาไมก้า ประเทศเม็กซิโก ประเทศ เวเนซุเอล่า เป็นต้น

สาธารณรัฐสิงคโปร์ เป็นประเทศขนาดเล็ก ปัจจุบันมีพื้นที่ทั้งสิ้น 626.4 ตารางกิโลเมตร* ซึ่งหากพิจารณาเปรียบเทียบกับตัวเลขพื้นที่ของประเทศ

---

^๑Ministry of Transport and Public Works, The IJsselmeer Polders Development Authority, (Lelystad : BDU, n.d.) p.34-38

* ข้อมูลปี พ.ศ. 2534 จากสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐสิงคโปร์ ประจำประเทศไทย

นี้ย้อนหลังไปเมื่อหลายปีมาแล้ว จะพบว่าเนื้อที่ประเทศสิงคโปร์เพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี เนื่องจากรัฐบาลของนายลี กวน ยู ดำเนินการถมที่บริเวณชายฝั่งทะเลออกไป เพื่อเพิ่มเนื้อที่ให้แก่ประเทศ ซึ่งก็ประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ ดังจะพิจารณาได้จากข้อมูลนี้^๗

เมื่อ พ.ศ. 2507	ประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่	555.5	ตารางกิโลเมตร
" พ.ศ. 2510	" "	563.2	" "
" พ.ศ. 2516	" "	584.3	" "
" พ.ศ. 2518	" "	587.6	" "
" พ.ศ. 2519	" "	596.8	" "
" พ.ศ. 2521	" "	616	" "
ปัจจุบัน พ.ศ. 2534	" "	626.4	" "

ภายในระยะเวลา 27 ปี นับแต่ปี พ.ศ. 2507 เป็นต้นมา สิงคโปร์มีพื้นที่เพิ่มขึ้น 70.9 ตารางกิโลเมตร และหากเปรียบเทียบกับบางจังหวัดของประเทศไทย เช่น จังหวัดนนทบุรี ซึ่งมีพื้นที่ 623 ตารางกิโลเมตรก็จะเห็นได้ว่า ในปี พ.ศ. 2521 ประเทศสิงคโปร์ก็ยังมีพื้นที่น้อยกว่าจังหวัดนนทบุรีเล็กน้อย แต่ในปัจจุบันประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่มากกว่าจังหวัดนนทบุรีแล้ว

รัฐบาลของนายลี กวนยู เคยเสนอโครงการถมทะเลไปยังธนาคารโลกขอกู้เงินจำนวนหนึ่งมาใช้ในการถมที่ชายเลนเพื่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมแถบเมืองจตุรง ซึ่งจะต้องซื้อดินหินจากมาเลเซียและอินโดนีเซีย แต่โครงการนี้ได้รับการปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใยจากธนาคารโลก โดยเจ้าหน้าที่ธนาคารโลกเดินทางมาดูโครงการแล้วเห็นว่าเป็นไปได้ยากมาก รัฐบาลนายลี กวน ยู จึง

^๗ บุญเสริม ฤทธิการิมย์, สิงคโปร์เมืองเนรมิต, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์หนังสือศิลปกรรม, 2522), หน้า 38.

มุกมานะดำเนินงานไปด้วยตนเอง และทุกวันนี้เมืองจรูรงกลายเป็นนิคมอุตสาหกรรมที่ทันสมัย โรงงานจำนวนมากปลูกสร้างขึ้นบนพื้นที่ที่ส่วนหนึ่งเคยเป็นทะเลมาก่อน ต่างชาติได้เข้าไปลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมและเจ้าหน้าที่ธนาคารโลกได้ขอเข้ามาดูความสำเร็จของโครงการด้วย^๕

หน่วยงานที่รับผิดชอบการถมทะเลของสิงคโปร์ ได้แก่กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ^๖ ซึ่งได้ดำเนินการถมทะเลและพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลต่อเนื่องกันมาเป็นระยะเวลาหลายปีและยังคงดำเนินการอยู่ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งแม้ว่าการถมทะเลจะเป็นโครงการใหญ่ และใช้งบประมาณจำนวนมหาศาลในการขนย้ายหินและดินจากที่ห่างไกลมาถมสร้างให้เกิดแผ่นดินใหม่ และบริเวณที่มีการปรับปรุงที่ชายฝั่งมากที่สุดเป็นแนวยาวหลายกิโลเมตร ได้แก่ ชายฝั่งทะเลด้านทิศใต้ของเกาะสิงคโปร์มีพื้นที่ที่ถมปรับปรุงแล้วเป็นที่กว้างใหญ่ ซึ่งรัฐบาลได้นำไปใช้ประโยชน์ในการก่อสร้างท่าเทียบเรือ-ที่อยู่อาศัย สถานที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชน และใช้ในกิจการอื่น ๆ อีกมากมาย

และเมื่อพิจารณาตัวอย่างการนำพื้นที่ในทะเล ซึ่งเดิมอยู่ใต้น้ำมาใช้ประโยชน์ข้างต้นโดยเฉพาะประเทศเนเธอร์แลนด์ซึ่งได้นำวิธีการ และส่งเจ้าหน้าที่ไปร่วมโครงการกับรัฐบาลของชาติต่าง ๆ ทั้งในทวีปยุโรป ทวีปเอเชีย ทวีปอเมริกา ทวีปแอฟริกาและประเทศในแถบตะวันออกกลาง จะเห็นได้ว่าปัจจุบันพื้นที่ในทะเลชายฝั่งทั่วโลกได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์ แม้แต่สาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งเป็นประเทศที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลก็ยังนำพื้นที่ในทะเลขึ้นมาใช้ประโยชน์ด้วยดังนั้นการถมที่ออกไปในทะเลจึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อการขยายพื้นที่ของประเทศเท่านั้น แต่เป็นการนำทรัพยากรที่ดินมาใช้ประโยชน์

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า 39-40

^๖ เรื่องเดียวกัน, หน้า 38

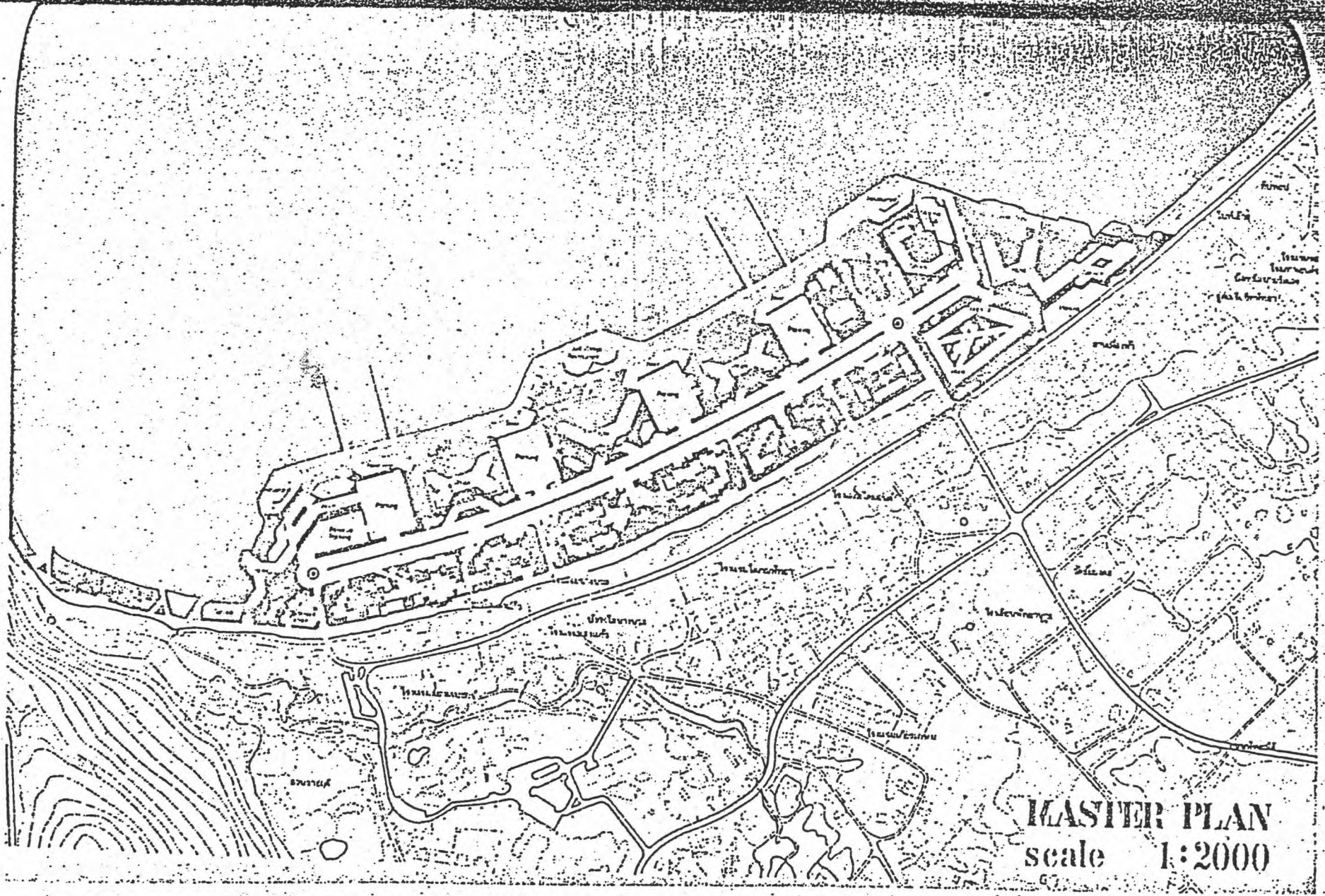
อย่างเหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อการลงทุน และการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย

ดังที่กล่าวไว้ตอนต้นแล้วว่า ที่ดินเป็นทุนหรือปัจจัยอย่างหนึ่งในการดำเนินธุรกิจ ดังนั้นปัญหาเกี่ยวกับการใช้ที่ดิน ตลอดจนการปรับปรุงและพัฒนาที่ดินให้เหมาะสมเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศจึงเป็นสิ่งสมควรพิจารณาอย่างยิ่ง สำหรับประเทศไทยในปัจจุบันก็มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้นและเป้าหมายของการลงทุนหลายโครงการที่มุ่งใช้ที่ดินบริเวณชายฝั่งทะเลเป็นปัจจัยในการดำเนินการ จึงมีการถมทะเลในบริเวณชายฝั่งหลายแห่ง ทั้งที่เป็นการถมโดยถูกต้องตามกฎหมาย และที่เป็นการถมเพื่อประโยชน์ส่วนตนอย่างผิดกฎหมาย และเป็นที่คาดหมายได้ว่าการนำพื้นที่ในทะเลซึ่งเดิมอยู่ใต้น้ำมาใช้ประโยชน์จะต้องมีเพิ่มมากขึ้นในอนาคต ผู้เขียนจึงขอยกตัวอย่างโครงการเกี่ยวกับการถมที่ในทะเลของประเทศไทยเพื่อชี้ให้เห็นความจำเป็นในการที่จะต้องถมที่ออกไปในทะเล และประโยชน์ที่จะได้รับจากการดำเนินการตามโครงการนั้น ๆ ดังนี้คือ

1. โครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว และพัฒนาปรับปรุงชายฝั่งทะเลปัตทยาใต้ เมืองปัตทยา จังหวัดชลบุรี¹⁰

เนื่องจากสภาพปัจจุบันของชุมชนปัตทยาใต้เป็นชุมชนหนาแน่นมีการประกอบการค้าหลายประเภท เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว จนเป็นเหตุให้มีการขยายกิจการค้าเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อาคารร้านค้าในย่านปัตทยาใต้ ได้เปลี่ยนแปลง

¹⁰ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, "บันทึกเรื่องหารือปัญหาข้อกฎหมาย มาตรา 117 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช 2456 (กรณีเมืองปัตทยาขออนุญาตทำสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ), 17 พฤษภาคม 2527.

แผนภาพที่ 1.2 แผนที่แสดง โครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยวและพัฒนาปรับปรุงชายฝั่งทะเลพัทยาใต้ เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

ไปจากอดีตอย่างสิ้นเชิง และได้มีการสร้างอาคารรुक้าที่ดินชายฝั่งทะเลแถบนั้น
อยู่ตลอดเวลา ซึ่งปรากฏว่าปัจจุบันมีไม่น้อยกว่า 100 หลังคาเรือน การถ่ายภาพ
สิ่งโสโครก ขยะ และการระบายน้ำทิ้งก็ปล่อยลงทะเลตามอำเภอใจ โดยขาด
ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และเนื่องจากกิจกรรมท่องเที่ยวทางทะเลได้เป็นที่
นิยมของนักท่องเที่ยวมากขึ้นตามลำดับ ปัจจุบันมีเรือทัศนาวจรสำหรับบริการนัก
ท่องเที่ยวไปยังเกาะต่าง ๆ ในเขตเมืองพัทยา ในการขึ้น-ลงเรือของนักท่องเที่ยว
เที่ยวก็ได้อาศัยขึ้น-ลงบริเวณชายหาดพัทยา ที่จอดพักเรือก็อาศัยจอดบริเวณอ่าว
พัทยา ในส่วนของนักท่องเที่ยวจึงไม่ได้รับความสะดวกปลอดภัยและในส่วน
บริการก็ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย

เมืองพัทยาจึงมีโครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว และพัฒนา
ชายฝั่งทะเลพัทยาใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาปรับปรุงและจัดระเบียบชุมชน
พัทยาใต้และชายฝั่งทะเลให้สอดคล้อง กับแผนพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก
(Eastern Sea Board) ตลอดจนเพื่อแก้ไขและป้องกันการก่อสร้างต่อเติม
อาคารบุกรุกชายฝั่งทะเลพัทยาใต้ ซึ่งไม่อาจแก้ไขได้ด้วยการตามกฎหมาย
และเพื่อแก้ไขปัญหา ทางด้านสาธารณสุข สิ่งแวดล้อม พังเมือง การจราจร
การป้องกันอัคคีภัย การจัดระเบียบชุมชนหนาแน่นบริเวณชายฝั่งทะเลพัทยาใต้
และส่งเสริมการท่องเที่ยวในการอำนวยความสะดวก และการอำนวยความสะดวก
สะดวกอื่น ๆ อย่างครบครัน ด้วยการถมทะเลชายฝั่งพัทยาใต้ประมาณ 110-
120 ไร่ แต่เนื่องจากโครงการดังกล่าวต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก
เมืองพัทยาจึงได้ประกาศเชิญชวนให้เอกชนไปลงทุนโดยเสนอโครงการให้เมือง
พัทยาศึกษาพิจารณาซึ่งมีผู้เสนอโครงการรวม 3 ราย และเมืองพัทยาได้พิจารณาแล้ว
เห็นสมควรให้บริษัทเนาวรัตน์พัฒนาการ จำกัด เป็นผู้ดำเนินการ โดยบริษัท
ดังกล่าวเสนอโครงการปรับปรุงชายฝั่งทะเลพัทยาใต้ เนื้อที่ 117 ไร่ โดยมี
ประเภทการใช้ที่ดินดังนี้

ประเภทการใช้ที่ดิน	ไร่	ตารางเมตร	%
1. ถนน	22	35,200	18.8
2. ทางเดินริมทะเล	9	14,400	7.7
3. ที่จอดรถ	9	14,400	7.7
4. ส่วนบริการอื่น ๆ	6	9,600	5.0
5. พื้นที่พัฒนา	71	113,600	60.8
รวม	117	187,200	100.00

โดยจะจัดสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว 4 แห่ง โดยมีที่จอดเรือได้ไม่น้อยกว่า 200 ลำ กับสร้างเขื่อนหินตลอดความยาวของพื้นที่ และสร้างพื้นที่โดยการถมชายฝั่งทะเลออกไป จัดสร้างถนน ที่จอดรถ ทางเดินเท้า สาธารณูปโภคอื่น ๆ โรงแรม ภัตตาคาร อาคารพาณิชย์ และประตูเมืองพัทยา เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของเมืองพัทยา ซึ่งเป็นรายละเอียดของโครงการดังนี้

รายละเอียดของโครงการ	พื้นที่ (ตร.ม.)	ค่าก่อสร้าง (บาท)
1. ที่ดิน		
1.1 ถมที่ดินสูงเท่าระดับถนนเดิม พื้นที่ 117 ไร่	187,200	48,000,000
1.2 ก่อสร้างเขื่อนหินยาว ประมาณ 1.5 กม.		42,000,000
รวม		90,000,000
2. โครงสร้างพื้นฐาน		
2.1 ถนนสายหลัก ขนาด 6 เลนกว้าง 30 เมตรยาวประมาณ 1 กม.	รวม 35,200	13,800,000
2.2 ถนนสายรอง ขนาด 4 เลนกว้าง 15 เมตรยาวประมาณ 200 ม.		1,500,000
2.3 โรงบำบัดน้ำเสีย 2 แห่งขนาด แห่งละ 2x200-300 ลบ.ม.	4,800	18,000,000
2.4 ทางเดินริมทะเล กว้าง 10-12 ม. ยาวประมาณ 1.5 กม.	14,400	2,500,000
2.5 ที่จอดรถ 4 แห่ง ๆ ละ 120 คัน	14,400	3,600,000
2.6 ประตูเมืองพัทธยา	3,200	500,000
2.7 ท่าเทียบเรือ 4 แห่ง จอดเรือได้ 200 ลำ		20,000,000
รวม		59,900,000

3. อาคาร

3.1 โรงแรม 3 แห่ง

3.1.1	โรงแรมขนาด 300 ห้อง 1 แห่ง/สำนักงาน/Apartment	16,000	160,000,000
3.1.2	โรงแรมขนาด 150 ห้อง 2 แห่ง ๆ ละ 10,000 ตร.ม.	20,000	50,000,000

3.2 ร้านอาหาร

3.2.1	ร้านอาหาร ขนาดใหญ่ 3 ร้าน ๆ ละ 1,333 ตร.ม.	4,000	12,000,000
3.2.2	ร้านอาหาร ขนาดกลาง 10 ร้าน ๆ ละ 600 ตร.ม.	6,000	18,000,000

3.3 ศูนย์การค้า

3.3.1	สำนักงานแบบผสม 1 แห่ง	}	รวม 70,000	108,000,000
3.3.2	ศูนย์การค้า ขนาดกลาง 3 แห่ง			
3.3.3	อาคารพาณิชย์แบบผสม 4 แห่ง			
3.3.4	ที่พักอาศัยแบบผสม			

3.4 ENTERTAINMENT & RECREATION

3.4.1	Beer Bars	}	รวม 24,000	48,000,000
3.4.2	Night Clubs and Discotheques			
3.4.3	Sports & Recreation			
3.4.4	Aquarium & Marine Museum			

3.5 MARINA CLUB	4,000	12,000,000
3.6 BAZAAR (OPEN MARKET)	15,000	18,000,000
3.7 บริการทั่วไป		
3.7.1 ศูนย์กลางการท่องเที่ยว	รวม	12,000
3.7.2 ตำรวจท่องเที่ยว		
3.7.3 ที่ทำการไปรษณีย์		
3.7.4 หน่วยปฐมพยาบาล		
3.7.5 Amphitheatre		
รวม	12,000	28,800,000
3.8 ภูมิสถาปัตยกรรม	3,000	7,200,000
	รวม	426,000,000
	รวมทั้งสิ้น	611,900,000

โดยบริษัทเนาวรัตน์พัฒนาการ จำกัด ขอสิทธิการเข้าพื้นที่ตามโครงการเป็นเวลา 30 ปี โดยเสนอผลตอบแทนให้เมืองพัทยาเป็นค่าเช่ารายปี และตกลงยกทรัพย์สินให้แก่เมืองพัทยาคือ เงิน 5,000,000 บาท ในวันลงนามในสัญญา, ที่ดินเนื้อที่ 2 ไร่ มูลค่า 12,000,000 บาท ในปลายปีที่ 2 ของสัญญา และสาธารณูปโภคหลักต่าง ๆ ที่จะก่อสร้างบนพื้นที่ตามโครงการ ได้แก่ ท่าเทียบเรือ ถนน ท่อระบายน้ำ เขื่อน ไฟฟ้าสาธารณะ ลานจอดรถ สาธารณะ โรงบำบัดน้ำเสียและระบบบำบัดน้ำเสีย และประตูเมือง มูลค่าประมาณ 150,000,000 บาท ซึ่งจะยกให้เมื่อสร้างสาธารณูปโภคเหล่านี้แล้ว

เสร็จ และเมื่อพ้นระยะเวลาการเช่า 30 ปีแล้ว อาคารและสิ่งปลูกสร้างทั้งหมดบนพื้นที่โครงการจะยกให้เมืองพัทยาด้วย และบริษัทเนาวรัตน์พัฒนาการ จำกัด ขอสงวนสิทธิในการเช่าอาคารและสิ่งปลูกสร้างต่อไปอีก 20 ปี โดยให้เมืองพัทยาเป็นผู้กำหนดค่าเช่าและผลตอบแทนต่าง ๆ

จากโครงการข้างต้น ซึ่งให้เห็นว่าความจำเป็นในการที่จะต้องถมที่ออกไปในทะเลชายฝั่งพัทยาใต้ ก็เพื่อเป็นการแก้ปัญหาท้องถื่นของเมืองพัทยา บริเวณชายฝั่งทะเลพัทยาใต้ ซึ่งถูกสร้างอาคารบุกรุกและก่อปัญหาต่อเนื่องเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม การผังเมือง และสาธารณสุข ส่วนประโยชน์ที่จะได้รับจากการถมที่ในทะเลตามโครงการนี้ นอกจากจะแก้ปัญหาท้องถื่นของเมืองพัทยาแล้ว การปลูกสร้างอาคารลงบนพื้นที่ที่ได้ทำการถมทะเลก็เป็นการสร้างงานให้แก่คนในท้องถื่นและก่อให้เกิดการลงทุนในระยะยาว อีกทั้งพื้นที่ของโครงการส่วนหนึ่งก็ได้แก่การก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเมืองท่องเที่ยวอย่างเมืองพัทยาอย่างยิ่ง ส่วนในด้านเศรษฐกิจของเมืองพัทยาแล้ว การลงทุนตามโครงการก็เป็นสิ่งที่จะสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเมืองพัทยา ทั้งสิ้น และในทางเศรษฐกิจก็จะมีต่อประเทศก็ย่อมส่งผลดีตามไปด้วยเนื่องจากเมืองพัทยาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมของชาวต่างชาติ และนำเงินตราต่างประเทศมาสู่ประเทศไทยปีละจำนวนมาก เหล่านี้ก็คือประโยชน์บางส่วนที่จะได้รับจากโครงการ และยังไม่วมถึงค่าเช่ารายปีและทรัพย์สินที่รัฐจะได้รับจากโครงการอีกหลายร้อยล้านบาท

ทั้ง ๆ ที่โครงการนี้ได้รับการเห็นชอบจากเมืองพัทยาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 แต่ปัจจุบันยังไม่สามารถดำเนินการตามโครงการได้ เนื่องจากปัญหาทางด้านกฎหมายหลายประการ และได้มีข้อหาหรือไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อ

วินิจฉัย¹¹ อาทิเช่น เมืองพิทยามีอำนาจดำเนินการตามโครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว ฯลฯ หรือไม่เพียงใด ปัญหาการรับโอนทรัพย์สินตามโครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว ฯลฯ ปัญหาเกี่ยวกับผู้มีสิทธิได้รับผลตอบแทนจากการใช้ที่ดินที่ได้มาจากการถมทะเล เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนจะได้กล่าวต่อไป

2. โครงการก่อสร้างคลังสำรองน้ำมัน จังหวัดภูเก็ต และท่าเทียบเรือของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ป.ต.ท.)¹²

เนื่องจากทางด้านฝั่งทะเลอันดามันนั้น การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ไม่มีคลังเก็บและสำรองน้ำมัน ทำให้การขนน้ำมันให้แก่ลูกค้าในจังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา และจังหวัดกระบี่ ต้องขนจากกรุงเทพมหานครโดยทางเรือแล้วขนต่อโดยทางรถบรรทุกน้ำมัน และในส่วนของน้ำมันสำเร็จรูป (HSD) นั้นจำเป็นต้องสั่งจากต่างประเทศ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีคลังสำรองน้ำมันในภูมิภาคนี้

ในปี พ.ศ. 2528 การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยจึงมีโครงการที่จะปรับพื้นที่โดยการถมที่ลงไปในทะเลประมาณ 5 ไร่เศษ เพื่อสร้างคลังสำรองน้ำมัน (TANK FARM) และท่าเทียบเรือบริเวณที่ดินของศูนย์พัฒนาการประมงทะเลฝั่งอันดามัน ตั้งอยู่ในเขตชายทะเลอ่าวมะขาม แหลมโต๊ะชัย ตำบลวิชิต อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นพื้นที่ราชพัสดุ และกรมประมงเป็นผู้

¹¹ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, "บันทึกกรรมการร่างกฎหมายคณะที่ 1 เรื่องทบทวนปัญหาการรับโอนทรัพย์สินตามโครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว และพัฒนาปรับปรุงชายฝั่งทะเลพิทยายใต้ของเมืองพิทยา", 9 ตุลาคม 2528.

¹² การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย, "คลังสำรองน้ำมันจังหวัดภูเก็ต" (กองแผนงานและงบประมาณฝ่ายแผนการตลาด, 2533), หน้า 1-4

ครอบครองใช้ประโยชน์ โดยโครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อเพิ่มปริมาณการจำหน่ายน้ำมันในภูมิภาคฝั่งทะเลอันดามัน
2. ประหยัดค่าขนส่งน้ำมันสำเร็จรูป (HSD)
3. เพื่อสนองนโยบายให้เกิดประโยชน์สูงสุด แก่ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ โดยเป็นแหล่งสำรองน้ำมันสำเร็จรูปให้แก่ประชาชนในเขตจังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ และจังหวัดระนอง ได้มีน้ำมันใช้อย่างเพียงพอ รวมทั้งเกิดประโยชน์แก่ความมั่นคงทางการทหารของประเทศ โดยมีน้ำมันสำรองให้แก่กองทัพเรือทั้งในยามปกติและยามฉุกเฉิน

ลักษณะของโครงการในส่วนของคลังสำรองน้ำมัน ประกอบด้วย อาคารที่ทำการ อาคารพัสดุและซ่อมปั๊ม โรงสูบ-จ่าย โรงบรรจุ โรงไฟฟ้า โรงจวดรย บ้านพักนายคลัง บ้านพักพนักงาน และถังเก็บน้ำมันมีปริมาณความจุรวมทั้งสิ้น 6.18 ล้านลิตร พร้อมอุปกรณ์ท่อทาง และในส่วนของท่าเทียบเรือเพื่อขนส่งผลิตภัณฑ์ เป็นท่าเทียบเรือขนาด 2,000 - 5,000 DWT ประกอบด้วยหลักปะทะเรือ หลักผูกเรือ และตัวท่าที่ใช้ติดตั้งระบบท่อสูบจ่ายน้ำมัน

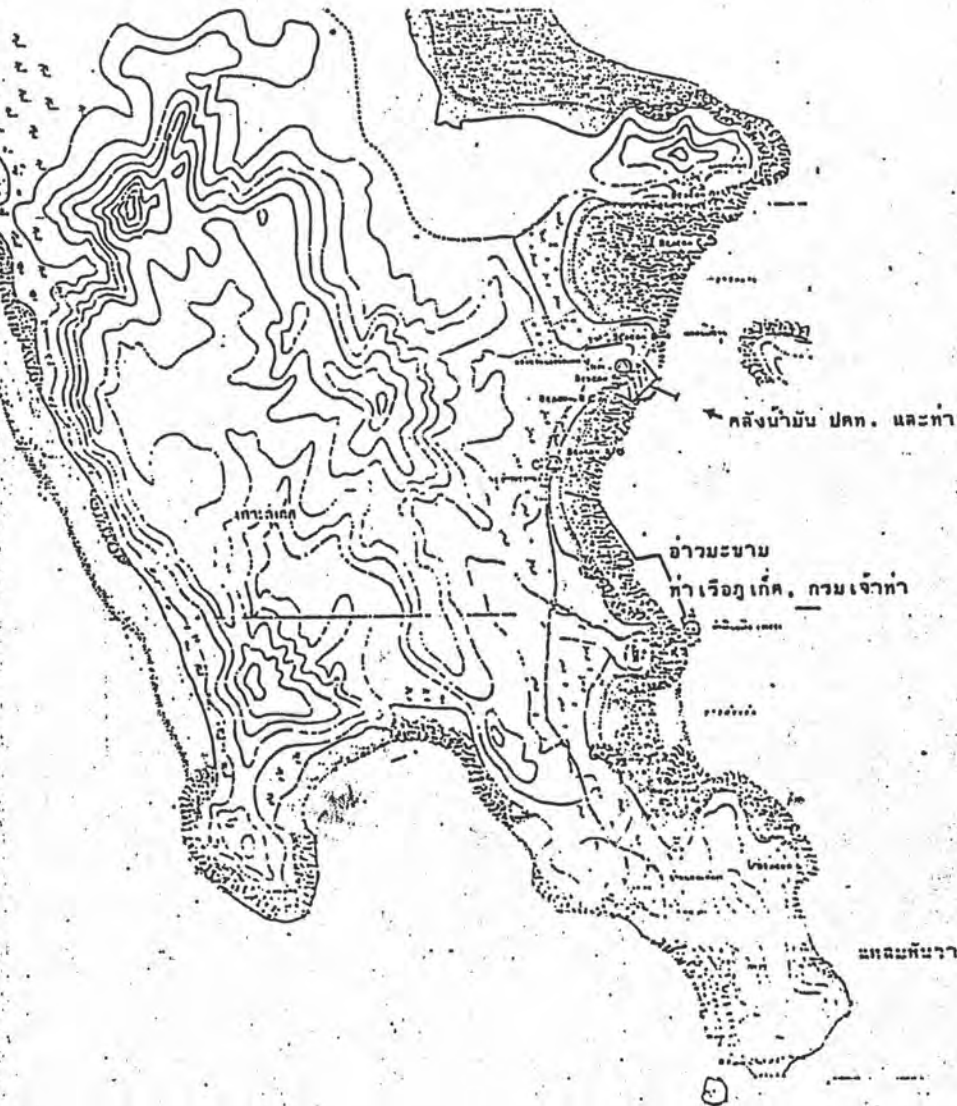
โดยการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการดังนี้

1. มีหนังสือถึงกรมประมงขอทราบแผนการย้ายศูนย์พัฒนาการประมงทะเล ฝั่งทะเลอันดามันไปรวมกับศูนย์ชีววิทยาทางทะเลภูเก็ต และแนวทางการเป็นไปได้ว่าการปิโตรเลียมจะขอใช้ที่ดินของศูนย์พัฒนาการประมงทะเล ฝั่งทะเลอันดามัน อ่าวมะขาม เพื่อจัดตั้งคลังสำรองน้ำมัน

ซึ่งกรมประมงแจ้งว่า กรมประมงมีนโยบายที่จะรวมศูนย์พัฒนาการทางทะเลฝั่งอันดามันกับศูนย์ชีววิทยาทางทะเลภูเก็ตเข้าด้วยกัน เพื่อสะดวกและเป็นผลดีต่อการปฏิบัติงาน และกรมประมงไม่ขัดข้องต่อการเข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินของศูนย์พัฒนาฯ อันดามัน บริเวณเขาโต๊ะขุน อ่าวมะขาม ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เนื้อที่ประมาณ 11 ไร่เศษ โดยมีเงื่อนไขว่า การ

แผนภาพที่ 1.3 แผนที่แสดงที่ตั้งโครงการก่อสร้างคลังสำรองน้ำมัน
จังหวัดกาญจนบุรี และทำเทียมเรือของการปิโตรเลียม
แห่งประเทศไทย

ปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จะต้องจัดหาที่ดินผืนใหม่ที่ติดกับบริเวณศูนย์ชีววิทยาทางทะเลภูเก็ต พร้อมจัดสร้างอาคารสำนักงานบ้านพักและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้ และที่ดินของศูนย์พัฒนาอันดามันนี้ เป็นที่ราชพัสดุ หากการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยจะขอเข้าไปใช้ประโยชน์ จะต้องได้รับความเห็นชอบจากกรมชนารักษ์ กระทรวงการคลังหรือโดยมติคณะรัฐมนตรีก่อน

2. มีหนังสือถึงกรมชนารักษ์ขอเข้าไปใช้ประโยชน์บนพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งได้รับความเห็นชอบ และกรมชนารักษ์ได้จัดส่งแผนที่สังเขป แสดงเขตที่ราชพัสดุบริเวณที่การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยขอเช่า เนื้อที่ประมาณ 11 ไร่เศษ เพื่อการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จะได้นำเงินการวางผังการก่อสร้างได้อย่างถูกต้อง

3. มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตเพื่อขอทราบว่าการที่การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย มีโครงการที่จะก่อสร้างคลังสำรองน้ำมัน และท่าเทียบเรือบริเวณที่ดินของศูนย์พัฒนาการประมงทางทะเลฝั่งอันดามัน บ้านอ่าวมะขาม แหลมโต๊ะหิน อำเภอมะขาม จังหวัดภูเก็ต นี้จะเป็นอุปสรรคต่อแผนประธานการใช้ที่ดินของจังหวัดภูเก็ตหรือไม่ ประการใด

และจังหวัดได้พิจารณาผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึก และชุมชนวิจิตรแล้ว ได้กำหนดการใช้ประโยชน์ในที่ดินดังนี้คือ

ก. กำหนดการใช้ประโยชน์ในที่ดินให้เป็นที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า การท่าเรือและกิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่าเรือเป็นส่วนใหญ่ (ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ของที่ดินประเภทนี้) และห้ามใช้ประโยชน์ในที่ดินเพื่อกิจการสถานสงเคราะห์หรือรับเลี้ยงคนชรา สถานสงเคราะห์หรือรับเลี้ยงเด็ก และสุสานหรือฌาปนสถาน

ข. กำหนดการใช้ประโยชน์ในที่ดิน ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณูปโภค และสาธารณูปการเท่านั้น

ค. กำหนดการใช้ประโยชน์ในที่ดินให้เป็นที่ดินโล่ง เพื่อนันทนาการ และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ซึ่งโครงการของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยจะสร้างคลังสำรองน้ำมันและท่าเทียบเรือบริเวณดังกล่าวในข้อ ก. ไม่ขัดต่อผังเมืองรวม ฯ แต่สำหรับพื้นที่ข้อ ข., ค. นั้นไม่สามารถดำเนินการตามโครงการได้

การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยจึงมีหนังสือถึง ผู้อำนวยการสำนักผังเมือง เพื่อพิจารณาการใช้พื้นที่ที่กำหนดการใช้ประโยชน์ในที่ดินเพื่อกิจการของรัฐ กิจการเกี่ยวกับสาธารณูปโภคหรือสาธารณประโยชน์เท่านั้น ซึ่งจังหวัดเห็นว่าการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ไม่สามารถดำเนินการในพื้นที่บริเวณนั้นได้ โดยชี้แจงว่า การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรหนึ่งของรัฐ สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2521 มีวัตถุประสงค์เพื่อการประกอบและส่งเสริมธุรกิจปิโตรเลียมรวมถึงการดำเนินการธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือต่อเนื่องกับธุรกิจปิโตรเลียม เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐและประชาชนเป็นสำคัญ จึงน่าจะใช้พื้นที่บริเวณศูนย์พัฒนา อันดามันตามโครงการได้ และสำนักผังเมืองมีความเห็นว่าการก่อสร้างคลังน้ำมัน และท่าเทียบเรือของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยสามารถดำเนินการได้ในพื้นที่บริเวณดังกล่าว เพราะถือว่าเป็นการดำเนินการเพื่อกิจการของรัฐ

4. การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ได้ยื่นคำร้องขอทำสิ่งล่วงล้ำลำน้ำต่อกรมเจ้าท่าโดยกระทรวงคลังลงนามคำรับรองในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์เพื่อขอสร้างท่าเทียบเรือระยะทางยาว 146 เมตร ที่ตำบลวิชิต อำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต และกรมเจ้าท่าพิจารณาในเบื้องต้นแล้วจึงชี้แจงต่อการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยว่า ในการก่อสร้างคลังน้ำมันซึ่งมีการถมที่ลงไปในทะเลเพื่อสร้าง TANK FARM นั้น เป็นนโยบายของกรมเจ้าท่าที่จะไม่อนุญาตให้มีการถมที่ในทะเล จึงขอให้การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยพิจารณาแก้ไขแบบแปลนใหม่ และในระหว่างการพิจารณาการขออนุญาตก่อสร้างท่าเทียบเรือ ห้ามดำเนินการก่อสร้างไปก่อนที่จะได้รับอนุญาต แต่การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยได้ชี้แจงแก่

กรมเจ้าท่าว่า ที่ดินบางส่วนของสถานีประมง จังหวัดภูเก็ต ที่การปิโตรเลียม แห่งประเทศไทยขอใช้ มีลักษณะเป็นเนินเขา การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยจึง มีความจำเป็นที่จะต้องถมที่บริเวณชายฝั่งทะเล เพื่อใช้เป็นพื้นที่สร้าง TANK FARM พร้อมแนบแสดงบริเวณที่จะทำการถมดินและแสดงการใช้ประโยชน์ และ จากการศึกษาสิ่งแวดล้อมในส่วนการถมที่ลงไปทะเลบริเวณดังกล่าว จะไม่ กระทบกระเทือนสิ่งใดๆ ทั้งสิ้นโดยสรุป คือ

1. ในส่วนของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงจะไม่เดือดร้อน เนื่องจาก พื้นที่บริเวณดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ของส่วนราชการ

2. ในบริเวณใกล้เคียงกับ TANK FARM ของการปิโตรเลียม นั้น คาดว่าในอนาคตมีแนวโน้มจะมีการถมที่เพื่อสร้างท่าเทียบเรือในส่วนท่าเรือ น้ำลึกของกรมเจ้าท่า

3. บริเวณพื้นที่ดังกล่าวทั้งในปัจจุบันและอนาคต ไม่เหมาะสมที่จะ เป็นพื้นที่พักผ่อน

4. การพิจารณาสิ่งแวดล้อมในส่วนของการถมทะเลสามารถอยู่ใน วิสัยที่จะดำเนินการได้

จึงขอให้กรมเจ้าท่าพิจารณาอนุญาตให้ทำการถมทะเลเพื่อสร้าง TANK FARM อันจะเป็นการสนองนโยบายของรัฐต่อไป ซึ่งกรมเจ้าท่าได้อนุญาตให้ ดำเนินการได้ในปี 2533

5. ในการสำรวจผลกระทบสิ่งแวดล้อม การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยได้จ้าง บริษัท เทสโก้ จำกัด ดำเนินกิจการ และได้ยื่นต่อสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติผ่านกรมเจ้าท่า ซึ่งได้มีการแก้ไข ปรับปรุงและเพิ่มเติมข้อมูลในรายงานการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมหลายประการ จนในที่สุด สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้ให้ความเห็นชอบในรายงานดังกล่าว

และโครงการนี้ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายเรียบร้อยแล้ว โดยได้เริ่มทำการถมที่ในทะเลตั้งแต่เดือนเมษายน 2533 และดำเนินการตามโครงการจนแล้วเสร็จในเดือนกุมภาพันธ์ 2534 นี้

สำหรับโครงการที่ 2 นี้ เป็นการถมที่ออกไปในทะเลเพื่อส่งเสริมธุรกิจปิโตรเลียมให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศ โดยเน้นการสำรวจและจำหน่ายน้ำมันเพื่อประโยชน์ต่อหน่วยราชการและประชาชน ในเขตจังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ และระนอง อีกทั้งเป็นการสำรวจน้ำมันให้กับกองทัพเรือเพื่อความมั่นคงของประเทศทั้งในยามปกติและฉุกเฉิน และประโยชน์ที่จะได้รับจากโครงการ นอกจากจะเป็นการส่งเสริมและขยายตัวในทางเศรษฐกิจแล้ว ยังมีผลต่อความมั่นคงของประเทศอีกด้วย

แม้ว่าโครงการของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จะได้วางโครงการไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 แต่ได้ดำเนินการถมที่ในทะเลตามโครงการเมื่อเดือนเมษายน 2533 กล่าวคือใช้เวลาในการขออนุญาตถมที่ในทะเลและดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายถึง 4 ปี จึงสามารถดำเนินการได้ ดังนั้นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายจึงเป็นเรื่องที่ผู้เขียนจะได้กล่าวต่อไป

วิธีการนำพื้นที่ในทะเลซึ่งเดิมอยู่ใต้น้ำมาใช้ประโยชน์ มีวิธีการหลักอยู่ 2 วิธี ได้แก่

1. การสร้างเขื่อน ดินดิน หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะคล้ายกัน ล้อมรอบพื้นที่ใต้ทะเลที่ต้องการนำมาใช้ประโยชน์ และระบายน้ำออกจากพื้นที่ดังกล่าวให้เป็นพื้นดินแห้ง แล้วจึงทำการพัฒนาปรับปรุงพื้นดินให้เหมาะสมกับการนำมาใช้ประโยชน์ตามโครงการ

2. การถมด้วยดิน หรือวัตถุใดๆ ลงในพื้นที่ใต้ทะเลที่ต้องการนำมาใช้ประโยชน์จนพื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นดินแห้ง แล้วจึงพัฒนาปรับปรุงพื้นดินให้เหมาะสมกับการนำมาใช้ประโยชน์ตามโครงการ

ซึ่งจากวิธีการข้างต้น การถมที่ในทะเลตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงขออนุญาตให้หมายถึง "การถมด้วยดินหรือวัตถุอื่นใด เพื่อให้ที่ชายตลิ่งหรือพื้นที่ใต้ทะเลส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นพื้นดินแห้ง และหมายรวมถึงการสร้างเขื่อน คันดินหรือการสร้างสิ่งอื่นใดที่คล้ายกัน ล้อมรอบส่วนใดส่วนหนึ่งของที่ชายตลิ่งหรือพื้นที่ใต้ทะเล เพื่อให้ที่ชายตลิ่งหรือพื้นที่ใต้อุณหภูมินั้นเป็นพื้นดินแห้ง โดยไม่คำนึงว่าการทำให้พื้นดินแห้งนี้จะมีการถมด้วยดินหรือวัตถุอื่นใดอีกหรือไม่ก็ตาม"